

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 25.
(karácsony első napja)**

Horváth Géza

AZ ÉN URAM

Lekció: János 1,1-14

Alapige: Lukács 1,39-45

Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta:

„Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!

Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy ezzel a szép karácsony-ünneppel ajándékoztál meg bennünket ismét. Hálát adunk kimondhatatlan ajándékozáért, örökkévaló szeretetedért, lehajló irgalmadért, magadhoz ölelő kegyelmességéért.

Áldunk, hogy „megszántad estünket, felöltözéd portestünket.”

Köszönjük, Úr Jézus, hogy hozzánk mindenben hasonló lettél, kivéve a bűnt. Ajándékba aranyat, tömjént, mirhát vittek neked akkor, mi ma azt hozzuk, ami neked nincs, csak azt adhatjuk neked: bűneinket. Itt hozzuk szívünket, gondolatainkat, szemünk nézését, mely lehet, hogy már a mai napon is a bűnbe vitt bennünket.

Légy áldott, hogy jöhetünk így is, amint vagyunk, sok bűn alatt.

Áldunk téged, hogy hallhatjuk a te hívó hangodat, és az úrasztalán láthatjuk annak a jeleit, hogy értünk áldoztad magad. Engedd, hogy megbizonyosodva a bűnbocsánat felől, már boldogan mondhassuk és vallhassuk: „vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam néked mindenem, hogy kedves légyek néked.”

Kérünk, áldj meg minden helyet, ahol Krisztus hirdettetik, aki Úr az Atya Isten dicsőségére, akiben az Atya minden ígérete igenné és ámenné lett. Kérünk, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, készíts neved imáadására, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves karácsonyt ünneplő gyülekezet! Mária és Erzsébet találkozásáról, beszélgetéséről olvasunk ezekben a versekben, amelyet Isten ezen a karácsonyon kegyelméből nekünk ajándékozott. Ennek a találkozásnak a története, fontos mozzanatai bekerültek a Szentírásba, és komolyan kell vegyük, hogy amik megírtak, azok a mi tanulságunkra írtak meg.

Egy fiatal leány és egy idős papné boldog találkozásának vagyunk tanúi Isten igéjében. Összeköti őket az, hogy mindketten Isten erejének, hatalmának, ajándékozó szeretetének boldog tanúi. Hiszen az egyik úgy kap gyermeket, hogy szűz, férfit nem ismert még, a másik pedig úgy kap gyermeket Istentől, aki Keresztelő János lesz majd, hogy már idős, és már lemondtak arról, hogy nekik gyermekük fog születni.

Ez a fiatal leány elmegy Erzsébethez, és közös beszélgetés után boldogan fakad fel szívéből a hála, és azt mondják: boldog az, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit Isten mondott neki. Mindketten annak tanúi, hogy Isten szeretete határtalan, és Istennél semmi sem lehetetlen.

Ennek a történetnek és találkozásnak néhány üzenetét nézzük meg most ezen az ünnepen. Elsősorban legyen előttünk maga az a tény, hogy Mária meglátogatja Erzsébetet. Vajon ez egy egyszerű rokonlátogatás? Vajon udvariassági látogatás? Vajon két lelki ember találkozása, Isten csodájáról való elmélkedés ez a találkozás?

Ezzel ez az Ige túlmutat a láthatón, túlmutat ezen a találkozáson, és ez a látogatás egy másik látogatásról beszél nekünk. Arról, amit Zakariás pap, Erzsébet férje majd három hónap múlva mond el, akkor, amikor Keresztelő János megszületik: áldott az Úr, Izráel Istene, mert meglátogatta és megváltotta az Ő népét. Nemcsak meglátogatta Isten az Ő népét, hanem váltságot szerzett neki. Ezért Mária látogatása Erzsébetnél túlmutat nekünk két asszony találkozásán, és előre mutat számunkra arra a nagy-nagy látogatásra, amelyet Isten tett karácsonykor ezért az egész embervilágért.

Isten nem először jött látogatóba. Isten eljött látogatóba akkor, amikor az Édenkertben két nyomorult ember elveszíti az örömet, a békességet és a teremtő Istenével való kapcsolatot. Akkor is eljön Isten, meglátogatja ezt a két embert, és a látogató egy érdekes és furcsa ajándékot hoz, egy ígéretet, hogy majd valaki egyszer a kígyó fejére fog taposni.

Azt olvassuk az igében, hogy Isten meglátogatta Sárát — ez is egyfajta látogatás volt —, és egy különleges ajándékot hoz egy idős házaspárnak, akiknek szintén már nem lehet gyermekük, és ez az ajándék az: mához egy évre fiút fogsz ölelni, mert Isten hű marad szövetségéhez és állja szavát és ígéretét.

Isten meglátogatja Ábrahámot, Annát, és sorolhatnánk az Ószövetségben azokat az ígéket, amelyek arról szólnak, hogy Isten eljön az emberhez. Vehetjük ezt látogatásnak is, de Zakariás nem csak látogatásnak veszi ezt, hanem váltságnak. Nem azt mondja: azért áldom az Urat, mert megint meglátogatta népét, hanem azért, mert ez a látogatás váltságot, üdvösséget, bűnbocsánatot és örök életet hoz az övéinek.

Később Jézus Krisztus panaszként mondja: valakik nem ismerték fel a meglátogatásnak az idejét. De nemcsak a meglátogatás idejét nem ismerték fel sokan,

hanem magát a látogatót sem. Úgy jártak, mint Jézussal az emmausi tanítványok, amikor azt kérdik: vajon nem gerjedezett-e a szívünk, amikor velünk együtt jött az úton és magyarázta az Írásokat, és beszélt az Írások Krisztusáról, Megváltójáról?

Igen, nem ismerték fel azt, aki meglátogatott. Ennek a karácsonynak is a drága üzenete legyen az számunkra: vajon ismerjük-e azt az Urat, aki meglátogatta népét? Aki eljött hozzánk nemcsak látogatóba, hanem eljött azért, hogy örökre itt maradjon, és örökre velünk maradjon — ahogy tegnap este hallottuk: velünk az Isten, Immánuel.

Emlékszem, hogy gyermekként mi is ilyenek voltunk. Amíg a szüleink meg nem tanítanak bennünket arra, hogy nem szabad ilyet kérdezni, addig mindig megkérdezik a gyermekek a látogatótól: mit hoztál? Olyan fontos, hogy mi van a csomagban, a táskában, a kézben. Amíg szüleink meg nem tanítanak, hogy ilyet nem illik kérdezni, mert nem az ajándékot várjuk, hanem az ajándékozót szeretjük. — De azért nézzük meg, mit hozott ez a Látogató, mit hozott az Úr karácsonykor ennek az embervilágnak.

Egy kedves éneknek egyik éneksora jutott eszembe: „Ki váltságot hozott az embernek”. — Nem csokoládét, nem cukorkát, nem új ruhát, mert azt meg tudjuk magunk is szerezni, meg tudjuk magunk is venni. Istennek olyat kellett hozni, amit mi nem tudunk megszerezni, és amit nem lehet megvenni sem aranyon, sem ezüstön, sem semmilyen földi kincsen. Ő váltságot hozott az embernek.

Micsoda látogatás volt, amikor az Úr Jézus meglátogatta Zákeust! Aki haladt a ranglétrán, a gyarapodásban, az anyagiakban, és mégsem volt boldog, mert ez nem tudta betölteni a szívét. Felmászott egy fára, hogy Jézus Krisztust lássa. Jézus lehívja onnan, és azt mondja: szállj le, mert ma nekem a te házadnál kell maradnom. Nemcsak a fügefáig jövök, én a házadba szeretnék menni. És bement, hogy nála maradjon. Zákeus boldog, mert felismerte a látogatást, felismerte a látogatót.

Mária úgy látogató ebben az igében, hogy ne csak arra figyeljünk, hogy ő az, aki látogatni megy, hanem amikor Mária elmegy, hogy Erzsébetet meglátogassa, már ő maga is meglátogatott ember. Tudniillik Máriát is először Isten látogatta meg. Mielőtt felkeresné Erzsébetet, először Isten keresi fel őt, és elmondja neki, hogy ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Mária engedelmesen azt mondja: legyen nékem a te beszéded szerint.

Ahhoz, hogy Mária látogatóba menjen, ahhoz először neki magának kell meglátogatott embernek lennie. Ez a meglátogatás megint csak azt jelentette: „örülj, kegyelembe fogadott!” Ez a látogatás azzal kezdődik, hogy Isten leteszi Máriának az Ő igazi karácsonyi ajándékát, amely nemcsak Jézus, amely elsősorban nemcsak a gyermek, amely a méhében van, hanem Isten ajándéka a kegyelem, amely Máriát körülveszi. Isten kegyelmet gyakorol egy olyan valaki felett, aki szintén bűnben fogant, bűnben született, és így a kárhozat gyermeke lenne, hacsak Isten nem látogatná meg, és nem hozná neki az Ő örök ajándékát: a bűnt eltörlő, a kárhozat alól mentesítő kegyelmet.

Tehát mielőtt Mária látogatóba megy, az előtt már ő kap látogatót Isten követében.

A karácsony első üzenete legyen az: járt-e már nálad, meglátogatott-e már téged ez az isteni kegyelem? Vajon elment-e már hozzád látogatóba a mi örökké-

való Urunk? Vajon elmondta-e neked, hogy megbocsáttattak a te bűneid? Neked is elmondta-e: örülj, mert kegyelembe vagy fogadva, nincs kárhozható ítélet, mert Jézus Krisztus eleget tett a Golgota keresztyén. Boldog az, akinek Jézus Krisztus megjelentette magát, kijelentette magát, akit meglátogatott az Úr, és megváltott. Ha valaki ezt nem élte még át, adja Isten, hogy ezen a karácsony ünnepén legyen az Úr nála az életében és házában mennyei látogató.

A második üzenete ennek az igének: Mária ebben a történetben úgy áll előttünk, mint aki már Jézust hordozza a szíve alatt. Így szoktuk mondani, ha valaki gyermeket vár, áldott állapotban van: gyermeket hord a szíve alatt.

Azonban, ha jobban megnézzük, ebben az igében Mária nemcsak Jézus-hordozó. Ebben az igében arról hallunk és olvasunk, hogy Mária azzal együtt, hogy Jézus-hordozó, egyúttal Jézus-vivő is, mert viszi az ő gyermekét, Jézust a nagytiszteletű asszony házába, az Erzsébettel való beszélgetésbe és a közös örvendezésbe. Mária tehát nemcsak Jézus-hordozó, hanem Jézus-vivő is. Ha lehet így mondani — és Kálvin is használta ezt a hasonlatot —: Mária a méhében Jézust hordozta, a szívében pedig Krisztust vitte.

Hadd mondjam így ezen az ünnepen én is: valóban Mária hordozza Jézust a méhében, a szívében pedig viszi Jézust Erzsébethez, hogy közösen tudjanak örülni annak, hogy boldog, aki hitt. Nem azt mondják: boldogok vagyunk, mert gyermeket várunk, hanem azt mondják: boldog az, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr megmondott neki.

Van egy indiai költő: Johnson Granabaranam, akinek egyik verse minden karácsonyon eszembe jut. Így hangzik egyik sora (persze olyan fordításban, ami az eredeti nyelvben valószínűleg rímel): Boldog volt Mária, mert kilenc hónapig a szíve alatt hordhatta Jézus Krisztust. — És a következő sorban elmondja: de én boldogabb vagyok, mint Mária, mert egész életemben a szívemben hordhatom a világ Megváltóját.

Valóban, Mária kilenc hónapig a szíve alatt hordozhatta Jézust. De vajon elég-e ez? Elég-e ennyi? Nem több kellene nekünk? De bizony, több! Mégpedig az, hogy egész életünkben, sőt az egész örök életünkben Jézussal legyünk és Jézus a mienk lehessen, mi pedig az Övéi. Az Ő népe, legelőjének juhái. Milyen csodálatos dolog, hogy Jézus Krisztus lakozást vehet az emberi szívben.

Azt mondja Pál apostol az egyik igében: azt kívánja a gyülekezetnek, hogy lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben.

Hiszen az, ami Máriával történt, az soha senkivel nem eshet meg. Nem is kell, hogy újból megtörténjen. Viszont az, hogy a szívünkben hordhatjuk és vihetjük Jézus Krisztust, az nemcsak lehetőségünk, hanem feladatunk és kötelességünk is. Vagy ahogy János evangéliumában hallottuk, valakik pedig befogadták Őt, felhatalmazta azokat, hogy Isten fiai legyenek.

Karácsonyi igénk második üzenete tehát: aki hordozza Krisztust, az vigye is a Megváltót! Mária ezért lett az Úr szolgálóleánya, mert nemcsak hordozta, hanem vitte Jézus Krisztust.

Úgy is lehetne mondani: Krisztus-hordozóból legyél Krisztus-vivő ember. Az igazi karácsonyi ember nem az, aki Jézust hordozni akarja, és azt mondja: Jézus az enyém, hanem az a karácsonyi ember, aki Jézust vinni akarja, ahogy Mária.

Három szót olvasunk itt az igében: Amikor Mária elindul a hegyvidékre, nem tudjuk hova, mennyi és milyen az út, de azt olvassuk: Mária sietve vitte Krisztust. Vállalta az útnak nehézségét, és örömet szerzett annak, akinek vitte a Megváltót. Hiszen Erzsébet megtelik Szentlélekkel, és még a magzat is megmozdul és ujjong. — Sietve, vállalva, örömet szerezve.

Nekünk lelkészeknek az egyik legszégyenteljesebb tapasztalatunk, ha valahonnan elkésünk. Én a 27. szolgálati év felé közeledve, így érzem. Ha elkéstünk egy betegágytól, ha nem értünk időben egy haldoklóhoz, vagy ahol nagy segítség kellett volna, az egy lelkipásztornak szörnyű érzés. Miért nem tudtunk hamarabb menni?

Amikor Mária megérti Isten igéjét, akkor sietve megy, nem késlekedik. Vállalja az út nehézségét, mert a hegyvidéken egy fiatal lánynak elmenni több kilométert... Vállalja, hogy több hónapig Erzsébetnél marad. Lemond dolgokról, és ezzel örömet szerez annak, akit meglátogat.

Azt hiszem, ez az igazi karácsonyi lélek. Ez az igazi karácsonyt ünneplő ember, aki nemcsak annak örül, amit kapott, hanem annak örül, amit adhat. Nemcsak azért boldog, mert Isten meglátogatta őt kegyelmes szeretetével, hanem azért boldog, mert ő is meglátogathat másokat. Ahogy Pál apostol mondja, és ahogy a koporsóknál a temetéseken sokszor elmondjuk vigasztalásul: azzal a vigasztalással szeretnénk vigasztalni, amellyel minket vigasztal Isten.

Ezzel Mária példát ad nekünk, hogy a kijelentés, a Krisztus-titok nemcsak az övé. Nem tarthatja meg magának, nem lehet önző, hanem neki küldetése van, feladata van: és a feladata nemcsak az, hogy kihordja Krisztust, hanem, hogy kivigye.

Az Újszövetség első misszionáriusa ez a fiatal leány — gondoltunk-e így rá? Máriára így kell gondolnunk. Ő az Újszövetség első misszionáriusa, aki küldetésben jár, ahogy majd később, meg előtte is sokan jártak ilyen küldetésben. Gondoljunk arra, amikor a tanítványoknak az Úr Jézus Krisztus azt mondja: vegyétek a Szentlelket. Vesztek erőt. Utána felbátorítja őket arra, hogy vigyetek erőt. Először veszitek az erőt, a Lelket, aztán meg ne tartsátok meg magatoknak, hanem vigyétek. Titeket én tettelek tanítvánná, aztán majd menjetek és tegyetek tanítvánná minden népeket, megkeresztelve őket az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevébe.

Az a nagy kérdés, hogy nekünk van-e mit vinnünk? Tudunk-e kit vinni? Nagy kérdés: tudunk-e Krisztus-hordozók lenni? Az még nagyobb, hogy tudunk-e Krisztus-vivők lenni?

A középkorban a fél London leégett, mert egy hatalmas galambdúc kigyulladt, és ahogy az égő szárnyú galambok szétrepültek London felett, a nádtetős házak (akkor még olyanok voltak) sorban kigyulladtak. A galambok nem akarták vinni a tüzet, ők kényszerből vitték azt, és a fél London lángra lobbant.

Isten karácsonyi üzenete gyülekezetünk számára az, hogy vajon Krisztust hordozod-e, és ha igen, akkor kivitted-e Krisztust? Vajon tüzet fogott-e az életed, mert tüzet csak tűzzel lehet gyújtani, és akarsz-e tüzet gyújtani a környezetedben, mert viszed tovább azt a tüzet és lángot, amelyet te kaptál meglátogatásod idején, amikor Isten meglátogatott téged, és magához ölelt, kegyelméről biztosított. Bűnbocsánatot adott. — Vajon ilyenek vagyunk-e?

Később Pál apostolt Európába küldi, hogy Krisztust vigye.

Albert Schweitzert Lambarene-be küldi.

Molnár Máriát Pitilu szigetére küldi. És olyan megható volt, amikor 25 évvel ezelőtt onnan visszajöttek olyan misszionáriusok, akiknek az édesapjuk vagy nagypapjuk ettől a törékeny magyar asszonytól hallhatta az igét, mert valaki elvitte Pitilu szigetére.

Mária csak a hegyvidékre viszi. Lehet, hogy tíz kilométert vagy tizenkettőt tett meg, nem tudjuk. Mária odáig vitte Krisztust. Van, aki elviszi a világ végére Krisztust. Neked hova kellene vinned? Kihez kellene menned? Mária tudta, hogy neki Erzsébethez kell mennie. Nem misszióba csak, hanem közös örvendezésbe. Közös hálaadásra, hogy ami bennünk és velünk történt, az a kegyelmes Úr Isten áldott munkája és nagyságos dolga. Három hónapig tudnak erről beszélgetni, ennek örülni, hálát adni, imádkozni, várakozni, készülni. Ó milyen áldott és boldog találkozás!

A harmadik üzenete ennek az igének az, Mária anyaságának titka az ige hitben való elfogadása. Tudniillik Mária hordozza Krisztust, de csak az anyaság erejével. Ez az ige arról beszél, hogy mielőtt Mária az anyaság erejével hordozná Krisztust, az előtt Isten hordozza Máriát isteni erejével. Ezért nem tulajdonítunk Máriának nagyobb tiszteletet, mint amit Isten ígéje megenged. Mária az anyaság erejével hordozta Krisztust, de azt olvastuk, hogy Isten már hamarabb hordozta Máriát az Ő isteni erejével. És ez van benne ebben a látogatásban, ezért Erzsébet ajkán felhangzik ez: az én Uram anyja jön énhozzám. A Szentlélek által Úrnak vallja azt a magzatot, aki Mária méhében van. Küriosznak, Istennek nevezi, és betelve Szentlélekkel egy csodálatos kijelentést olvashatunk. Hiszen Máriát először kegyelembe fogadja Isten. Az előbb azt énekeltük: „Még rólad mit sem tudtam én, tulajdonoddá tettél. Még meg sem formált szent kezed, már elválasztál engemet, hogy társam légy e földön.”

Ez az ige arról is beszél, hogy éppen azért, hogy Isten hamarabb hordozta Máriát, mint ahogy Mária Jézust hordozta, nehogy azt gondoljuk, hogy mi visszük Jézust. Tulajdonképpen, aki Jézust viszi, azt tapasztalja, hogy nem én viszem Őt, hanem Ő visz engemet. Ő hordoz engem. Ahogy Isten ígében sokszor ezt a szót használja az Ő népével kapcsolatos viszonyában, kegyelmes kapcsolatában: hordoztalak titeket. Ézsaiás prófétánál úgy olvassuk: én hordozlak titeket, én viszlek titeket.

Ki hordoz kit? Ki visz kit? Vajon Mária viszi Jézust, azt, aki a méhében van, aki Isten lénye maga, arcának tündöklő mása? Azt, aki ott magzati formában is telve van kegyelemmel és igazsággal, mert Isten lénye, mert Ő nem tette le istenségét, csak elrejtette. Felvett egy olyan formát, ami azelőtt nem volt, de Ő megmaradt a Szentháromság második személyének. Erzsébet ez előtt hódol. Erzsébet nem Máriát magasztalja, hanem az Urat. Erzsébet Mária látogatásában is azt a Jézust látja, aki belépett a hajlékába, még ha magzati formában is. Aki Kürioszként bejött Zakariás parókiájára.

Nehogy azt gondoljuk, - a tanítványok soha nem gondolhatták, hogy ők viszik a Szentlelket, hanem mindig a Szentlélek vitte őket. Nem mi visszük Jézust, Jézus visz bennünket.

A negyedik üzenete ennek az igének: ahol ilyen boldog találkozás van, ott megmozdul valami. Megmozdult a magzat az ő méhében. Aztán azt olvassuk, hogy ujjongva mozdult meg a magzat méhében. Mert ahova belép Jézus Krisztus az Ő isteni erejével, ott meg kell mozdulnia valaminek. Megmozdul a száj, olvassuk.

Nem tudom, hogy Erzsébet azelőtt milyen volt, mert a Szentírás nem ír róla. Lehet, hogy olyan volt, mint közülünk is sokan, akik azt mondják: ők nem tudnának tömeg előtt beszélni. Van, akinek egy ember előtt is nehéz beszélni. Hátha még Erzsébet tudta volna, hogy ez le lesz írva... Ez bekerül a Szentírásba, a Lukács evangéliumába. Ezt olvasni fogják 2014-ben Pasaréten meg sok helyen a világon adventben vagy karácsonykor. Ott megmozdul a száj, és ott Jézus Krisztust Ūrnak, Kűriosznak nevezik. Ott megmozdul a szív, a láb, a kéz, a szem, hallóvá lesz a fűl – ahol ilyen boldog találkozás van, ahova Jézus Krisztus belép, ott nemcsak azt énekeljük: „Nyíljék az ajtó, táruljon a szív, holnap talán késő”, hanem arról is éneklűnk, hogy mozduljon az életed Jézus Krisztus követésére, szolgálatára, imádatára, misszióra, bizonyágtételre, hitvallásra.

Itt nem arról van szó ebben a találkozásban, hogy mind a kettő elindul és valahol félűton majd találkoznak. Itt arról van szó, hogy Mária belép Erzsébet házába, ő megy el Erzsébethez, mint ahogy Jézus Krisztus jut el mindenűvé. A Bethesda betegéhez, a samáriai asszonyhoz, és mi is kérhetjük és várhatjuk, hogy „jővel hozzánk is, részeltess ajándékidban, lakozzál mibennűnk, mint élő templomidban”.

Mozdulj, gerjedezz a szűved. Ezen a karácsonyon tudd meg, nemcsak Krisztus-hordozóvá kell lenned, hanem Krisztus-vivővé is. Hogy amit te megtapasztaltál, azt más is megtapasztalja. Amit te kaptál, azt más is megkaphassa. Amit te átéltél, azt más is átélhesse. Mert Krisztusra van szűkségűnk. Arra a Krisztusra, aki belépett karácsony éjszakáján ebbe az embervilágba emberi formában, emberi testben. Aki belép az életűnkbe, és aki által újjá lesz és lehet minden.

Így adjon nekűnk az Ūr karácsony-űnnepet, és közben éljűk át, hogy visz engem a mindent átfogó és átható isteni kegyelem.

A 325,5 dicséretet énekeljűk.

Légyek benned, te énbennem,
 Jézus, engedj hozzád mennem,
 Ha te is hozzám jöttél; :/:
 Adjad: légyek a te híved,
 Essék meg rajtam hú szűved,
 Ha kegyelmedbe vettél,
 Mert nincs más kincs,
 Mely hívekkel, bűs szűvekkel jól tehetne,
 Boldogságot szűrezhetne.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked az ünnepet, amelyet te szereztél, és te szereztél nekünk, Urunk. Magasztalunk, hogy láthatjuk, mi az oka annak, hogy ünnepünk, karácsonyunk van. Köszönjük, hogy megszántad a nyomorult embervilágot, és szabadítót készítetted számára, Jézus Krisztust, hogy meghódoltassa ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.

Segíts meglátnunk, hogy ez annak a csodálatos szabadításnak az első része, a kezdeti része, mert emberi testet kellett öltened, hogy az ember bűnéért az ember tegyen eleget. Az a természet, amely elkövette a bűnt.

Köszönjük, hogy a te véred az új szövetség vére. Áldunk, hogy általad léphettünk az Atya kedvébe, kegyelmébe. Nincs más út, nincs más lehetőség, nincs más szabadítás, megváltás, és más hit, mint te, Úr Jézus Krisztus. Add, hogy ezt megértve te légy nekünk minden mindenekben.

Kérünk, Urunk, gyülekezetünk ünnepéért, egyházad ünnepéért az egész világon. Kérjük, hogy prédikáld és hirdetted a te szent igédet, felséges Istenünk, a keresztről szóló beszéd hangozzék, és úgy szóljunk Jézus Krisztusról, mint megfeszítettéről. Ne csak mint magzatról, gyermekről, hanem mint megfeszített és feltámadott Úrról, Krisztusról, Kürioszról, aki bement a mennyei szentéjbe, és egyetlen egy tökéletes áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

Köszönjük, hogy életének, áldozatának, halálának, feltámadásának, mennybemenetelének minden java a mi életünkre áradhat és árad.

Kérünk, áldd meg azokat, akiknek ez a karácsony szomorú, mert betegségben, gyászban vagy kórházban vannak, akik nyomorultul az utcán dideregnek, akik éheznek, ahol háborúk vannak, pedig ez a világ, ha átélné a csodát, lehetne boldog, megelégedett, rendezett életű. Mert ahol te vagy, ott csak a boldogság van, ahogy Mária és Erzsébet találkozásánál és házában: közösen tudják megállapítani: boldog az, aki hitt, mert a hitünk arra vonatkozik, hogy amit ígértél, beteljesíted.

Adj nekünk boldog karácsonyi ünnepet, szereteteinknek, akár közel, akár távol vannak. Engedd, hogy amit a karácsonyi angyalok hirdettek, az valóság legyen: dicsőség Istennek, és ebből fakadhasson békesség, és az embereknek jóakarata.

Ámen.